

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Lideratge ètic i exemplaritat pública

El passat dia 9 fou presentat el llibre que recull les 3 ponències de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell 2015, sobre «*Lideratge ètic i exemplaritat pública*», amb el Raonador del Ciutadà d'Andorra Sr. Josep Rodríguez, i el professor Dr. Francesc Torralba, director de la Càtedra. El tema tractat ens fa adonar que tot projecte col·lectiu requereix d'un lideratge. Sense un guiatge eficient i responsable no és possible transformar qualitativament les societats. Tots els ciutadans estem cridats a millorar-les, a crear entorns pacífics i a generar institucions justes, però això no és possible sense un lideratge conscient de les dificultats del present, però, a la vegada, esperonat envers el futur. La complexitat del món present i l'esclat de moltes causes de corrupció requereixen lideratges exemplars i amb autoritat que tinguin capacitat d'entusiasmar i de sumar complicitats en la gran tasca de construir un món millor, més just i transparent. La crisi de credibilitat que pateixen algunes institucions no és una casualitat, ni un fet aïllat. Són símptomes del fet que cal aprofundir més

en l'ètica pública i en la necessitat d'una exemplaritat en la vida social. El lideratge ètic és un lideratge que s'inspira en principis i que s'articula a través de virtuts.

Els cristians som cridats a comprometre'ns en la construcció d'una societat millor, a deixar enrere i sortir de la pròpia bombolla per bastir institucions justes i lliures. El Papa Francesc, en la seva exhortació apostòlica, «*L'alegria de l'Evangeli*» (*Evangelii Gaudium*), ens exhorta a sortir de nosaltres mateixos, a esdevenir actors en la societat i a aportar el millor de cadascú per edificar un món just i fraternal. Aquesta crida a sortir d'un mateix és una crida a servir, a posar-se al servei dels altres i de les institucions per fer possible la presència del Regne de Déu en el món.

Inspirats en els principis bàsics de la *Doctrina Social de l'Església*, que es deriven de la paraula evangèlica i de la praxi de la comunitat cristiana, els creients en Jesús podem oferir a la societat un model de lideratge que vol ser just, fratern i solidari, un model inspirat en la persona de Jesús i en la relació que va establir amb els seus deixebles i amb els coetanis del seu temps. El lideratge requereix

autoritat moral, un exercici net de la coherència i una gran capacitat d'humilitat i de sacrifici personal. La negació d'un mateix és consubstancial a l'ésser cristià, és la condició per fer-se u amb tots, per copsar els signes dels temps i poder ser sal i llum en el món.

La recerca del bé comú és l'element principal del lideratge ètic. Aquesta recerca comporta, sovint, sacrificis personals i renúncies, però el bé comú no és la suma dels béns individuals, ni la resultant dels interessos contraposats, sinó el bé del conjunt de la societat, aquells valors que hi ha d'haver en ella perquè es doni un creixement integral. Un lideratge ètic fa créixer les persones i les institucions, construeix ponts entre grups enfrontats i fa possible la concòrdia en el teixit social. I en aquest compromís envers el bé comú, els cristians no caminem a les palpentes ja que som seguidors de Jesús. Tenim una persona exemplar a qui imitar, un referent que ens empeny a donar el millor de nosaltres mateixos cada dia i en cadascuna de les nostres activitats.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Aplec Coral de Lleida, Pirineus i Andorra a la Catedral

La Catedral de Santa Maria d'Urgell va acollir, el 22 de maig, el concert de la 35a Trobada de Corals de les Terres de Lleida i del Principat d'Andorra. Van participar-hi 13 corals, des de Sallagosa a la Cerdanya francesa fins a Puigcerdà, Torres de Segre, Ponts, La Seu d'Urgell, Sant Julià de Lòria, La Massana, Encamp, Escaldes, Ordino i Andorra la Vella. Van cantar al matí tots junts a la Plaça dels Oms, van tenir tallers per part de l'Escola Municipal de Dansa i de Música de La Seu, amb un dinar de germanor i la compartició de cintes, per cloure a la tarda oferint el concert de totes les corals a la Catedral, que es va omplir de gom a gom de fidels per escoltar-lo.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau es diu de moltes maneres (II)

És bo ampliar el discurs sobre la pau i transcendir algunes presentacions molt reduccionistes d'aquest valor, que pràcticament el redueixen a l'absència de guerra o de conflicte.

Hi ha, en primer lloc, la pau corporal que és l'ordre harmoniós de les seves parts. Un cos malalt és un cos en guerra, en conflicte que, generalment, crida a través del dolor i fa palès el seu malestar al jo conscient. Hi ha pau corporal quan no percebem el cos, ni cap de les seves parts o extremitats, quan ens movem, correm o dansem sense adonar-nos que vivim en un cos i que ens comuniquem a través d'ell. Quan el cos està en guerra, crida i el seu crit és el dolor, la fiblada de dolor.

La pau amb el propi cos comença amb un gest tan quotidià com el de mirar-se al mirall sense disgus-

tar-se per la pròpia imatge, figura, alçada i pes. Fàcil de dir, però molt difícil de realitzar. Rarament es troba algú que se senti totalment complagut amb la imatge que veu de si mateix a l'altra banda de l'espill.

Ens obsessionem en l'adolescència per forçar abans de temps un bigoti i en la maduresa ens obsessionem per dissimular les canes. L'acceptació del propi cos prepara el camí per a la plena harmonia amb un mateix.

Per assolir aquesta pau amb el propi cos, cal aprendre a respirar. Respirar és inspirar el Tot, exhalar la Unitat i viure en connexió amb el conjunt de la realitat. Ajuda per a això la pràctica de la respiració diafragmàtica, asseure's a contemplar, a passejar o a recitar pausadament i repetidament

una antífona, jaculatòria o mantra. Són diverses vies per a deixar que aflori a la superfície de la consciència el millor del nostre fons. O dit d'una altra manera, és un mode de submergir-nos en el Misteri que habita en totes les coses.

Per assolir aquesta salut amb el propi cos, cal una dieta equilibrada, una exercitació adequada i una bona ració de repòs al dia.

Repòs no s'ha d'associar a peresa, apatia o desgana. Reposar és estar alerta, a l'escolta, però sense estar enfaixat; és deixar-se portar pel vent que tensa les veles; però sense deixar-se arrossegar pel corrent. És la distensió.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Liderazgo ético y ejemplaridad pública

El pasado día 9 se presentó el libro que recoge las 3 ponencias de la Cátedra de Pensamiento Cristiano de la Diócesis de Urgell 2015, sobre «*Liderazgo ético y ejemplaridad pública*», con el Raonador del Ciutadà de Andorra Sr. José Rodríguez, y el profesor Dr. Francesc Torralba, director de la Cátedra. El tema desarrollado nos hace ver que todo proyecto colectivo requiere de un liderazgo. Sin una guía eficiente y responsable no es posible transformar cualitativamente las sociedades. Todos los ciudadanos estamos llamados a mejorarlas, crear entornos pacíficos y generar instituciones justas, pero esto no es posible sin un liderazgo consciente de las dificultades del presente, pero, a la vez, espolado hacia el futuro. La complejidad del mundo presente y el estallido de muchas causas de corrupción requieren liderazgos ejemplares y con autoridad que tengan capacidad de entusiasmar y de sumar complicidades en la gran tarea de construir un mundo mejor, más justo y transparente. La crisis de credibilidad que sufren algunas instituciones no es una casualidad, ni un hecho aislado. Son síntomas de que hay que profundizar más en la ética pública y en la necesidad de una ejemplaridad en la vida social. El liderazgo ético es un liderazgo que se inspira en principios y que se articula a través de virtudes.

Los cristianos estamos llamados a comprometernos en la construcción de una sociedad mejor, a dejar atrás y salir de la propia burbuja para construir instituciones justas y libres. El Papa Francisco, en su exhortación apostólica, «*La alegría del Evangelio*» (*Evangelii Gaudium*), nos exhorta a salir de nosotros mismos, a ser actores en la sociedad y a aportar lo mejor de cada uno para edificar un mundo justo y fraterno. Esta llamada a salir de uno mismo es una llamada a servir, a ponerse al servicio de los demás y de las instituciones para hacer posible la presencia del Reino de Dios en el mundo.

Inspirados en los principios básicos de la Doctrina Social de la Iglesia, que se derivan de la palabra evangélica y de la praxis de la comunidad cristiana, los creyentes en Jesús podemos ofrecer a la sociedad un modelo de liderazgo que quiere ser justo, fraterno y solidario, un modelo inspirado en la persona de Jesús y en la relación que estableció con sus discípulos y con los coetáneos de su tiempo. El liderazgo requiere autoridad moral, un ejercicio limpio de la coherencia y una gran capacidad de humildad y de sacrificio personal. La negación de uno mismo es consustancial al ser cristiano, es la condición para hacerse uno con todos, para captar los signos de los tiempos y poder ser sal y luz en el mundo.

La búsqueda del bien común es el elemento principal del liderazgo ético. Esta investigación conlleva, a menudo, sacrificios personales y renunciaciones, pero el bien común no es la suma de los bienes individuales, ni la resultante de los intereses contrapuestos, sino el bien del conjunto de la sociedad, aquellos valores que debe haber en ella para que se dé un crecimiento integral. Un liderazgo ético hace crecer a las personas y las instituciones, construye puentes entre grupos enfrentados y hace posible la concordia en el tejido social. Y en este compromiso por el bien común, los cristianos no caminamos a tientas ya que somos seguidores de Jesús. Tenemos una persona ejemplar a quien imitar, un referente que nos empuja a dar lo mejor de nosotros mismos cada día y en cada una de nuestras actividades.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Es presenta el *Retaule de la Pietat* de La Seu d'Urgell

La restauració del *Retaule de la Pietat* fou presentada a La Seu d'Urgell el passat divendres 20 de maig en un acte acadèmic en el que també s'estrenà un audiovisual sobre el procés de restauració, realitzat pel CRBMC.

L'acte es va dur a terme al Museu Diocesà d'Urgell, presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, amb l'assistència de l'Alcalde de La Seu d'Urgell, Il·lm. Sr. Albert Batalla, tot coincidint amb la celebració del Dia Internacional dels Museus, que és el 18 de maig, i que aquest any ha portat com a lema «Museus i paisatges culturals».

El retaule és el més important de la seva categoria al Bisbat d'Ur-

gell i una mostra dels primers retaules renaixentistes realitzats a Catalunya. Té un excel·lent estat de conservació i el treball que mostra és d'una gran qualitat tècnica i artística. Fou encarregat per la comunitat de preveres de la Pietat a l'escultor Jeroni Xanxo i fou pintat l'any 1573 per Antoni Peitavi i per Miquel Verdaguer. El procés de restauració que s'ha dut a terme ha suposat la renovació de la seva pintura i daurats i també una recuperació de la base.

Després de la presentació de l'audiovisual sobre tot el procés de restauració del *Retaule de la Pietat*, la Sra. Àngels Solé, Directora del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya va explicar l'actuació duta a terme en

l'obra. A continuació, el Dr. Joan Bosch, Professor d'Història de l'Art Modern a la Universitat de Girona, va explicar la història del retaule i el seu context artístic, i les particularitats de la seva execució per part de Xanxo. El Dr. Bosch és també Director tècnic de l'Institut Català en Recerca del Patrimoni Cultural (ICRPC).

Aquesta és una gran peça molt destacada del fons del Museu Diocesà (MDU 108), realitzada en fusta entre 1548 i 1550, d'estil renaixentista. Està situada al presbiteri de l'església de la Pietat, que ara ha quedat desafectada del culte i que ha quedat formant part de les actuals instal·lacions del Museu Diocesà d'Urgell, per tant, el retaule està instal·lat en el lloc pel qual fou concebut.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i correcció

Parlant de la misericòrdia divina, hem evocat diverses vegades la figura del pare de família que estima els seus fills, els ajuda, es preocupa per ells, els perdona. I com a pare, els educa i els corregeix quan s'equivoquen, afavorint el seu creixement en el bé.

És així que se'ns presenta Déu en el primer capítol del profeta Isaïes, en el qual el Senyor, com un pare afectuós però també atent i sever, s'adreça a Israel acusant-lo d'infidelitat i de corrupció, per portar-lo al camí de la justícia.

Déu, mitjançant el profeta, parla al poble amb l'amargor d'un pare decebut: ha fet créixer els seus fills i ara s'han rebel·lat contra ell. Tot i estar ferit, Déu deixa que l'amor parli, i fa una crida a la consciència d'aquests fills degenerats perquè es penedeixin i es deixin estimar altra vegada. Això és el que fa Déu! Ve al nostre encontre perquè ens deixem estimar per ell, pel nostre Déu.

Déu reclama al seu poble: «Us heu equivocat de camí». Amb afecte i amb amargor diu el «meu» poble. Déu no ens rebutja mai; nosaltres som el seu poble. I així

és Déu: mai, mai no ens rebutja! Sempre diu: «Fill, vine». I aquest és l'amor del nostre Pare; aquesta és la misericòrdia de Déu. Tenir un pare així ens dóna esperança, ens dóna confiança. Aquesta pertinença hauria de ser viscuda en la confiança i en l'obediència, amb el coneixement que tot és do que ve de l'amor del Pare.

I aquest és el camí de la misericòrdia divina: Déu no ens tracta d'acord amb les nostres culpes (cf. Sl 103,10). El càstig es converteix en l'instrument per a provocar la nostra reflexió.

(Dimecres, 2 de març de 2016.)

Càritas Urgell celebra aquest cap de setmana l'Assemblea anual

La Memòria de Càritas de 2015 reflecteix l'increment de la demanda del programa d'acollida en un 10%

Trobada de voluntaris de Càritas Urgell

Unes 899 persones han demanat ajut a Càritas diocesana d'Urgell en el programa d'acollida, encara que estimem que el nombre real de persones a les que aquest suport arriba és de 8.693 arreu de tot el nostre territori diocesà. Aquest servei és el que té més demanda. Càritas diocesana d'Urgell, de Solsona i de Lleida han atès durant l'any 2015 un total de 17.095 persones, un 10% més respecte l'any 2014: gairebé un terç del total de les persones que han passat per les nostres entitats (6.794 persones) en les tres diòcesis, que van presentar els resultats pocs dies abans de la Festa de Corpus Christi.

A Càritas pal·liem les necessitats bàsiques de les persones i les acompanyem en els seus processos de millora. Aquesta és una de les dades que es reflecteixen en la Memòria d'activitats de Càritas el 2015, que es presenta en l'Assemblea anual de voluntaris i treballadors, que enguany se celebra al Santuari del Sant

Crist de Balaguer el segon cap de setmana de juny.

En el programa d'integració laboral i social es detecta que s'ha produït un increment d'atenció en els col·lectius més vulnerables, famílies amb menors un 14%, persones sense llar un 12% i gent gran amb un 17% respecte l'any anterior. Es treballen habilitats per tal que les persones es puguin incorporar al mercat laboral. A Urgell han estat 370 persones les

que han estat acompanyades de les 3.793 persones de les tres diòcesis d'Urgell, Solsona i Lleida.

Durant l'any 2015, Càritas diocesana d'Urgell ha lliurat 204.214 euros en ajudes econòmiques, és a dir, que s'han lliurat directament a les famílies perquè aquestes poguessin cobrir necessitats bàsiques (aliments, subministres de la llar, lloguers, medicaments).

D'aquestes dades podem concloure que els usuaris que s'han aproximat a les nostres entitats són persones que tenen moltes dificultats i per tant són els que estan pitjor i amb menys possibilitats de sortir-se'n de la zona d'exclusió i/o vulnerabilitat. Fa ara més de vuit anys que ens trobem en una situació de crisi i les petites millores que ens diuen que hi ha als mercats financers no influeixen en les vides de les famílies que atenem. Observem que les situacions es cronifiquen i s'agregen, veiem els mateixos rostres any rere any.

50 anys de l'escola Sant Ermengol a Andorra

El diumenge 29 de maig tingué lloc la celebració de commemoració dels 50 anys de presència salesiana, amb una missa d'Acció de Gràcies a l'església de Sant Esteve d'Andorra la Vella, que fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Van concelebrar 22 germans salesians, amb el P. Joan Miquel Playà, responsable de la Família salesiana a Roma, que va ser el Delegat del Provincial per a la celebració, juntament amb els dos salesians encara presents a Andorra PP. Xavier Brines i Joan Juncadella. També hi foren presents les Germanes de la Sda. Família d'Urgell, amb la Provincial, Gna. Montserrat Ferré, i les Comunitats de Sta. Coloma i Escaldes.

Hi van assistir les autoritats amb el Cap de Govern i els Síndics, amb el Ministre d'Ensenyament i altres ministres, els membres actuals i antics del Patronat del Col·legi, antics ministres d'Educació i consellers, i molts dels Pares salesians que hi han treballat al llarg d'aquests 50 anys, amb els professors, les famílies i els alumnes. La coral de l'escola la solemnitza.

Les celebracions del 50 aniversari de l'escola Sant Ermengol d'Andorra la Vella han anat fent via al llarg del darrer any. El 3 d'octubre de 1966 es va estrenar l'escola, bastida en uns terrenys cedits pel Consell de les Valls: setanta nens van omplir aquelles primeres aules (9 interns, 51 migpensionistes i 10 externs). Avui, 50 anys més tard, hi han passat més de cinc mil infants, i hi han donat classe uns 50 germans salesians.

Les activitats segueixen el 19 de juny amb la festa de la comunitat educativa, a la qual tothom està convidat a participar-hi. Els actes de celebració culminaran el dia 3 d'octubre de 2016.

AGENDA

- ▶ **11 de juny:**
–Assemblea Càritas Diocesana al Santuari del Sant Crist de Balaguer, a les 10 h.
- ▶ **15 de juny:**
–Jornades Esportives de la Gent Gran d'Andorra, a les 9 h.
–Confirmacions a La Massana, a les 20 h.
- ▶ **17 de juny:**
–Festa de la Vall d'Aran i 25 anys de Coselh Generau.
- ▶ **18 de juny:**
–Consell de Pastoral diocesà a la Casa del Bisbat, a les 10 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquilina, verge.

14. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1.6.16-18]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC,

1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Divendres [2R 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Violar, vg. fund. (1856); beat Pau Burali, bisbe.

18. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sants Marc i Marcel·lià, germans màrtirs a Roma; santa Marina, verge i màrtir; sants Ciríac i Paula, verge, germans i màrtirs.

19. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Za 12,10-11 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fundador camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, màrtirs; santa Aurora, verge i màrtir; santa Juliana Falconieri, verge servita (†1341).

Diuenge XI de durant l'any

COMENTARI

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David:
«Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava dispostat a afegir-hi altres favors. ¿Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Urias, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Urias, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva.» David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor.» Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / qui dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, / Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer, / vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R. Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 7,36-8,3) (Versió abreujada)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerrer d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi unguia amb perfum. El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta.» Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa.» Ell li contestà: «Mestre, digueu.» Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. ¿Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?» Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.» Jesús li diu: «És així mateix.» Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teua, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor.» Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats.» Els altres que eren a taula començaren a pensar: «¿Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 12,7-10.13)

Después del pecado de David, el profeta Natán fue a su encuentro y le dijo: «¡Tú eres ese hombre! Esto dice el Señor, Dios de Israel: Yo te unguí por rey de Israel y te libré de las manos de Saúl; te he dado la casa de tu señor y puse en tus brazos las mujeres de tu señor, y te he dado la casa de Israel y de Judá, y, por si esto fuera poco, te añadiré todavía más. Entonces, ¿por qué has despreciado al Señor haciendo lo que le desagrada? Mataste con la espada a Urias, el hitita, y tomaste por esposa a su mujer. Tú lo mataste con la espada de los amonitas. Por eso, no se apartará nunca de tu casa la espada, por haberme despreciado y haber tomado por esposa a la mujer de Urias, el hitita. David dijo a Natán: «He pecado contra el Señor». Entonces Natán dijo a David: «El Señor, por su parte, ha perdonado tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio, / me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 2,16.19-21)

Hermanos, sabemos que nadie se justifica por las obras de la ley, sino por la fe en Jesucristo; nosotros creemos en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo, no por las obras de la ley; porque nadie será justificado por las obras de la ley. Pues yo, por la ley, he muerto a la ley, a fin de vivir para Dios.

Estoy crucificado con Cristo; y ya no vivo yo, pues es Cristo el que vive en mí.

Mi vida presente la vivo en la fe en el Hijo de Dios, el cual me amó y se entregó a sí mismo por mí.

No rechazo la gracia de Dios; pues si la justicia se obtiene por la ley, entonces Cristo murió inútilmente.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3) (Versión abreviada)

En aquel tiempo un fariseo invitó a Jesús a comer con él. Jesús fue a su casa y se puso a la mesa.

Había en la ciudad una mujer pecadora, la cual, al enterarse de que Jesús estaba a la mesa en casa del fariseo, se presentó allí con un vaso de alabastro lleno de perfume, se puso detrás de él a sus pies, y, llorando, comenzó a regarlos con sus lágrimas y a enjuagarlos con los cabellos de su cabeza, los besaba y unguía con el perfume.

El fariseo que le había invitado, al verlo, se decía: «Si éste fuera profeta, conocería quién y qué clase de mujer es la que lo toca. ¡Una pecadora!»

Jesús manifestó: «Simón, tengo que decirte una cosa». Y él: «Maestro, di». «Un prestamista tenía dos deudores; uno le debía diez veces más que el otro. Como no podían pagarle, se lo perdonó a los dos. ¿Quién de ellos le amará más?» Simón respondió: «Supongo que aquel a quien perdonó más». Jesús le dijo: «Has juzgado bien.»

Y, volviéndose hacia la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Yo entré en tu casa y no me diste agua para los pies; ella, en cambio, ha bañado mis pies con sus lágrimas y los ha enjugado con sus cabellos. Tú no me diste el beso; pero ella, desde que entró, no ha cesado de besar mis pies. Tú no me pusiste unguento en la cabeza, y ésta ha unguido mis pies con perfume. Por lo cual te digo que si ama mucho es porque se le han perdonado sus muchos pecados. Al que se le perdona poco ama poco.»

Y dijo a la mujer: «Tus pecados te son perdonados.» Los invitados comenzaron a decirse: «¿Quién es éste que hasta perdona los pecados?»

Él dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado; vete en paz.»

Visc jo, però és Crist qui viu en mi

Tot i conèixer que era la muller d'Urias, David va jeure amb Betsabé i tramà la mort d'Urias en combat (2Sa 11). L'intent de crim perfecte no enganya Déu: *Has menyspreat el Senyor!*

Tot i això el Senyor, que unguí David rei d'Israel, es mostra fidel i dispostat a afegir-hi altres favors, d'entre els quals cal destacar el seu perdó.

El Senyor passa per alt el teu pecat.

Pau predica que la fe en el perdó misericordiós de Déu és l'única via de salvació. Ningú no pot ser just per complir les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist.

L'argument clàssic per impulsar a complir la Llei s'ha tornat en contra (Dt 27,26): «*Maleït el qui no observi totes les prescripcions de la Llei!*» (totes i sempre!). Però el fet és que ningú observa totes les prescripcions de la Llei: llavors resulta que tothom resta abocat a la maledicció!

Crist és l'únic que salva. La fe i el baptisme són la connexió que ens incorpora a Crist. Les obres d'amor són el certificat de la bona connexió.

El menjar emmarca el diàleg entre un fariseu i Jesús, introduït per l'entrada en escena d'una dona pecadora. El que per al fariseu és contacte que fa impur, per a Jesús és acolliment misericordiós.

El fariseu pensà: Si fos profeta, sabria que aquesta dona és pecadora. Jesús sí ho sap, però situa la qüestió a un altre nivell.

Sota sospita, més encara que la dona pecadora, hi és posat Jesús en qui es fixa Simó. Ja a la perícopa anterior Jesús s'havia presentat com a amic de publicans i pecadors.

Aquesta dona estima molt: els gestos d'amor no són causa sinó senyal del perdó rebut. Jesús no la perdona perquè prèviament ella ha estimat molt, sinó que el senyal de què se li ha perdonat molt (i ella n'és conscient) és que expressa l'agraïment amb gestos; acomplint-se la dita de què estima més aquell a qui se li ha perdonat més.

Mn. José Luis Arín